

Raimon Rodríguez

Ja fa temps es fa sentir el discurs que un nou cinema, o millor dit, un nou corrent cinematogràfic ha d'arribar, ja que les noves tecnologies i els preus dels mercats ofereixen la possibilitat que això succeeixi. Com en la literatura, en què tothom pot escriure un llibre pel seu compte, imprimir, i fotocopiar els números que vulgui d'exemplars. Ara ja en el cinema, la majoria de gent pot gravar en qualsevol d'aquestes càmeres domèstiques, que ja compten amb una alta qualitat d'imatge, muntar amb un ordinador, i gravar les còpies que es necessitin en dvd, sense la necessitat de treballar en una productora.

Així, doncs, quant a producció almenys, ja tot està disposat perquè esclati el naixement d'un nou cinema, segurament més íntim (amb un mínuscul equip tècnic), més lliure (sense cap tipus de pressió, ni censures mercantils ni de cap altre tipus), més pròxim (per necessitats econòmiques els films s'hauran

d'extreure dels mitjans immediats de l'entorn dels seus creadors), i així és previsible que el nou cinema vengui a omplir el buit que ha creat el cinema convencional en alguns aspectes. Seran cinematografiats uns personatges, unes històries, i uns conflictes molt més propers a la realitat de l'espectador, que no pas els tractats en la gran majoria de films ofrenats en la cartellera.

Aquest cinema, el CinePetit, com un teòric cinèfil el va batejar per les seves reduïdes capacitats pressupostàries i d'infraestructura. Té tots els camins oberts en el camp de la producció i en la via purament tècnica de la distribució, però encara li manquen el naixement d'una xarxa o xarxes d'organitzacions que el difongui i el faci arribar a l'espectador. A aquells espectadors, no pocs, que ja fa temps s'han cansat del monopoli d'un cert tipus de cinema i demanen alguna cosa diferent. Però tot arribarà, i previsiblement no falta gaire, si comptem amb el fet que ja han entrat en contacte federacions de cineclubs que

hi ha arreu de quasi tot el món. Podrien ser aquestes entitats de caràcter no lucratiu, que en el seu moment ja van ser les encarregades de difondre clandestinament pel·lícules censurades o ignorades pels sistemes de distribució convencional, les que posessin en marxa el moviment del CinePetit, i això sense mencionar les grans possibilitats que ofereix internet ja en aquests moments.

Així, amb un sistema de producció assequible, un sistema de distribució possible, i uns espectadors disposats, l'únic que falta són els cineastes disposats a realitzar-ho, a invertir la seva creativitat i ganes de contar, en els confins d'un cinema més Petit i limitat en alguns aspectes, però més lliure i Gran en d'altres. I només em queda recordar que les escoles de cinema estan saturades de joves estudiants, i que la gran majoria d'ells no trobarà, en el sistema de la indústria convencional (ara mateix en camí de la fallida), un camí per a fer les seves creacions. Així, doncs, el CinePetit ens espera. ■